

Onyedi Mayıs Ve Temmuz

– Damlalar... · 22 Mayıs 2018

Bu gece, bir rüyaya uyandım ben anne.
Bir rüya ki, karmakarışık her şey gibi.
Gece, dolunay, dondurucu bir ayaz ve ıssız bir mezar başı,
Mevsim kefen giyinmiş sanki,
Bembeyaz bir örtü sarmış her yanı,
Yalnız bir ağaç altında, yalnız bir ben,
Gidiyorum sanki bir bilinmeze,
Dilimde derin bir ahhh, içimde onca hayal ile...
Başlıyor sanki tamam olmaya doğru bir yolculuk,
Benden uzaklara ebediyen.
Hayat mayıslarda başlar, temmuz ortasında son bulurmuş,
Başladığını sandığın o yol aslında, bir ömrün sonuymuş.
Ne kadarda çok yandı canım,
Ama hiç kimseler bilmiyor,
Sen bile anne, sen bile...
Onyedisinde bir delikanlıydım,
Onyedisinde yeşeren binlerce ümit,
Onyedisinde yaralandım,
Onyedisinde kırıldı, kolum kanadım.
Her yerim, her hayalim, her ümidim delik deşik.
Hani... Bir kız vardı, iki sokak aşağıda,
Mahalle bakkalının yanındaki tek odalı o evde,
Senin bana bakıp gülümseyerek, maşallah çekip,
Allah sahibine bağışlasın dediğin,
Benimse her görüşümde sokağın ortasında donup kaldığım,
Siyah saçlı, siyah gözlü, bahar gülüşlü,
Gülüşlerinde mevsimleri döndüren,
Gülüşlerinde yoksulluğu öldüren,
Onyedisinde düşmüş ateş, hem yüreğime, hem bedenime.
Nereden bilebilirdim ki,
Yüreğimi bir sokakta,
Bedenimi bir hastane odasında bırakacağımı,
Daha bir kez bile göz göze gelemeden,
Ve ona siz yerine sen diyerek,
İki kelimeyi düğümlerinden çözüp dilime veremedim,

O gün son görüşümmüş onu,
Son kez sokak ortasında donup kalışımış meğerse.
Bir baş ağrısı bahanesi ile,
Bir kaç günlüğüne diye yattığım bu odada, yılları eskittim,
Bu dert yaman çıktı be anne bu dert... Yaman çıktı,
Ne onyedi yaşımdan anlıyor, ne hayallerimi biliyor.
Ne sustuklarımı, ne iç çekişlerimi duyuyor,
Her şey gibi yalan olmaya yol alıyor bu ömür.
Eskiden başucumdan ayrılmazdın,
Gece gündüz nöbet tutardın sanki,
Ben uyuyunca ağlar,
Ağladım da kapının önüne kendini zor atardın.
Nedense bu nöbetlerin yerini, ara ara yaptığın ziyaretler aldı sonra.
Ve sonra onunda arkası kesildi bir bıçak gibi,
Bir anlam veremedim ben buna, bu dertler arasında.
Sende mi terk ettin yoksa beni...
Sende mi katıldın benden gidenler tayfasına,
Hep seni sordum anne hep seni sordum,
Ama bir cevap vereni bulamadım,
Düşündüm durdum geceler boyu,
Kendimi teselli edecek bir yalan uyduramadım,
Sonra bir gün,
Odada uyuduğumu sanan hemşirelerden duydum,
Beni bu dünyada, bir başıma bırakıp gittiğini.
Temmuz ortasıydı anne, temmuz ortası.
Dedim ya hayat mayıslarda başlar,
Temmuz ortasında son bulur,
O her son buluş gelip yüreğimin ortasına,
Diğerlerinin yanına öylece kurulur.
Bu ne acı tesadüf anne,
Yine bir temmuz ortasıydı değil miydi benim bu odaya gelişim,
Şimdiyse senin benden gidişin.
Biliyor musun artık canımı yakmıyor, ne yapılan iğneler,
Ne verilen ilaçlar, ne de başka şeyler,
Artık teselli etmiyor, ne kurduğum onyedi yaşımın hayalleri,
Ne de söylenen o boş sözler.
Önceleri sana çok güceniştim bırakıp gittin diye,
Şimdilerde ise kendime kızıyorum sana gücendim diye.
Ama çok uzak değil her şeyin bitişi,

Zaten bir nefesten öte bir şey taşıyorum ki artık bu odada,
Onyedi yaşımda başladı ve onyedi yaşımda bitti bu hayat,
Bir sokak ortası ve bir hastane odasında,
Dağıldı bütün parçalarım,
Toplamaya gücüm yetmiyor anne,
Gücüme gidiyor böyle gayesiz, çaresiz kalmak.
Haftada bir kaç kez gidiyorum yine rüyalarımda,
Dolunaylı, o soğuk ve ıssız mezar başına.
Biri ağlıyor her gidişimde,
Ama kim?
Yüzünü göremiyorum anne,
Karanlıklar içinde bir hıçkırık yakıyor,
Önce kulaklarımı sonra içimi,
Kim bilir dökülen bu yaşlar hangi çok sevdiği giden içindi.
Bende ağladım dün gece onunla beraber anne,
Hem de hıçkırığa hıçkırığa,
Zaten sen beni bilirsin ya,
Hiç dayanmam yanımda birinin ağlamasına,
Ben ağlıyorum ama, o beni duymuyor, görmüyor...
Dün gece, yine aynı rüyadaydım.
Biraz daha yaklaştım nasıl olduysa ona,
Yine hıçkırıklar arasında ağlaya sızlaya,
Sonra mezar taşını gördüm,
Kendi mezar taşım duruyordu karşımda,
Kendi adım, mayıs ve temmuz ayları yine yan yana...
Sonra acı bir gülümseme aldı beni,
Bitiyor mu sonunda dedim,
Bitiyor mu?
Onyedi yaşımda başlayan bu dertler,
Onyedi yaşımdan ve benden taşan bunca keder.
Demek boşuna değilmiş sürekli gördüğüm bu garip rüya,
Demek boşuna değilmiş dilime dolanan,
Hayat mayıslarda başlar, temmuz ortasında son bulmuş sözü.
Şimdi, doktorların ve hemşirelerin bile bakışları bir ayrı değişti,
Daha başka bir sevgi ve acıma yansıyor gözlerinden bana karşı,
Zaten artık ağrılarımı dindirmek için yaptıkları iğnelerden,
Başka ilaçta vermiyorlar ya bana,
Anlıyorum ki vakit yaklaşıyor bende, temmuz ortasına.
Olsun koymuyor eskisi gibi hiçbir şey bana.

Yalnızca o sokak ortasında donup kalmadan konuşabileceğim,
O onyedi yaşımın tek ve güzel tatlı telaşı,
Birde onun hayali kaldı içimde bir ahh gibi...
Onyedi, mayıs ve temmuz,
Üç kelimeyle kafı bu hayatın özeti.
Bu kadar kısa her şey aslında, bu kadar acı,
Bekle beni onyedi yaşım,
Bekle beni temmuz ortası,
Bekle beni dolunaylı gecem,
Bekle...
Bekle beni son damla gözyaşım...

<https://www.youtube.com/watch?v=KHkDW3m8NCY>